

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2007. gada 18. jūlijā *

Lieta C-503/04

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 228. pantam,

ko 2004. gada 7. decembrī cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv B. Šima [*B. Schima*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Vācijas Federatīvo Republiku, ko pārstāv V. D. Plesings [*W.-D. Plesing*] un K. Šulce-Bāra [*C. Schulze-Bahr*], pārstāvji, kuriem palīdz H. J. Priss [*H.-J. Prieß*], *Rechtsanwalt*,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — vācu.

ko atbalsta —

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un Ž. K. Grasia [*J. C. Gracia*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*] un D. J. M. de Hrafe [*D. J. M. de Grave*], pārstāvji,

Somijas Republika, ko pārstāv T. Pinne [*T. Pynnä*], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā,

personas, kas iestājušās lietā.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*] (referents), tiesneši P. Kūris [*P. Kūris*], K. Šimans [*K. Schieman*], J. Makarčiks [*J. Makarczyk*] un Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*],

ģenerālvokāte V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*],
sekretārs H. fon Holšteins [*H. von Holstein*], sekretāra palīgs,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 7. decembrī,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus tiesas sēdē 2007. gada 28. martā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, neveicot visus vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu 2003. gada 10. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C-20/01 un C-28/01 Komisija/Vācija (*Recueil*, I-3609. lpp.) par līguma noslēgšanu ar Bokhornas [*Bockhorn*] (Vācija) pašvaldību par atkritumu ūdeņu aizvākšanu un līgumu ar Braunšveigas [*Brunswick*] (Vācija) pilsētu — par atkritumu apglabāšanu, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKĻ 228. panta 1. punkts, kā arī piespriet šai dalībvalstij pārskaitīt Komisijai kavējuma naudu uz Eiropas Kopienu pašu resursu kontu EUR 31 680 apmērā par katru nokavējuma dienu pasākumu veikšanā šī sprieduma izpildei attiecībā uz līgumu ar Bokhornas pašvaldību un EUR 126 720 par katru nokavējuma dienu pasākumu veikšanā iepriekš minētā sprieduma izpildei attiecībā uz līgumu ar Braunšveigas pilsētu, skaitot no sprieduma pasludināšanas dienas līdz minēto pasākumu izpildei.

- 2 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2005. gada 6. jūnija rīkojumu Francijas Republikai, Nīderlandes Karalistei un Somijas Republikai tika atļauts iestāties lietā Vācijas Federatīvās Republikas prasījumu atbalstam.

Atbilstošās tiesību normas

- 3 2. panta 6. punktā Padomes 1989. gada 21. decembra Direktīvā 89/665/EEK par to normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu, kuri attiecas uz izskatīšanas [pārsūdzības] procedūru piemērošanu, piešķirot piegādes un uzņēmuma līgumus valsts vajadzībām [publisko piegādes un būvdarbu līgumu slēgšanas tiesības] (OV L 395, 33. lpp.), ir paredzēts šādi:

“Šā panta 1. punktā minēto pilnvaru īstenošanas ietekmi uz līgumu, kas noslēgts pēc lēmuma par tā piešķiršanu, nosaka valstu likumi.

Turklāt, izņemot gadījumus, kad lēmums ir jāatceļ pirms lēmuma par zaudējumu atlīdzināšanu, dalībvalsts var paredzēt, ka pēc līguma noslēgšanas, kas notiek pēc lēmuma par tā piešķiršanu, par izskatīšanu atbildīgā iestāde ir pilnvarota pieņemt lēmumu tikai par zaudējumu atlīdzināšanu jebkurai personai, kam pārkāpuma dēļ ir nodarīts kaitējums.”

- 4 Saskaņā ar Direktīvas 89/665 3. panta 1. punktu:

“Komisija var izmantot šajā pantā paredzētās procedūras, ja pirms līguma noslēgšanas tā uzskata, ka ir noticis skaidrs un nepārprotams Kopienas noteikumu par valsts pasūtījumu [publisko iepirkumu jomā] pārkāpums, veicot līguma piešķiršanas procedūru, uz kuru attiecas Direktīva 71/305/EEK un Direktīva 77/62/EEK.”

Iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās Komisija/Vācija

- 5 Iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās Komisija/Vācija rezolutīvās daļas 1. un 2. punktā Tiesa ir nospriedusi šādi:

“1) sakarā ar to, ka Bokhornas (Vācija) pašvaldība nepaziņoja par konkursu līguma par notekūdeņu savākšanu slēgšanas tiesību piešķiršanai un nepublicēja piešķiršanas procedūras rezultātus *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* pielikumā, Vācijas Federatīvā Republika publisko pakalpojumu līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas ietvaros nav izpildījusi pienākumus, kurus tai uzliek Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīvas 92/50/EEK par procedūru koordinēšanu valsts pakalpojumu līgumu [publisko pakalpojumu līgumu slēgšanas tiesību] piešķiršanai (OV L 209, 1. lpp.) 8. pants saistībā ar 15. panta 2. punktu un 16. panta 1. punktu;

2) sakarā ar to, ka Braunšveigas pilsēta (Vācija) noslēdza līgumu par atkritumu apglabāšanu, izmantojot sarunu procedūru, iepriekš neizsludinot konkursu, kaut arī Direktīvas 92/50 11. panta 3. punkta nosacījumi publisko pakalpojumu līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanai, iepriekš neizsludinot konkursu, netika izpildīti, Vācijas Federatīvā Republika publisko pakalpojumu līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas ietvaros nav izpildījusi pienākumus, kurus tai uzliek minētās direktīvas 8. pants un 11. panta 3. punkta b) apakšpunkts.”

Pirmstiesas procedūra

- 6 2003. gada 27. jūnija vēstulē Komisija lūdza Vācijas valdību paziņot par pasākumiem, kas veikti, lai izpildītu iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās Komisija/Vācija.

- 7 Nebūdama apmierināta ar Vācijas valdības 2003. gada 7. augusta atbildi, ar 2003. gada 17. oktobra vēstuli Komisija aicināja Vācijas iestādes darīt tai zināmus savus apsvērumus divu mēnešu termiņā.
- 8 Vācijas valdība savā 2003. gada 23. decembra paziņojumā norāda uz to, ka 2003. gada decembra sākumā tā ir nosūtījusi vēstuli Lejassaksijas Federālās zemes valdībai [*Landesregierung von Niedersachsen*], kurā tā tai lūdza ievērot spēkā esošās normas par publisko līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu un aicināja to ziņot par pasākumiem, kuriem jānodrošina, lai turpmāk šādi pārkāpumi neatkārtotos. Vācijas valdība turklāt norādīja uz 13. pantu Vācijas Likumā par publisko līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu (*Vergabeverordnung*), kas stājās spēkā 2001. gada 1. februārī, kas nosaka, ka līgumslēdzēju iestāžu noslēgtie līgumi nav spēkā, ja pretendenti, kuru piedāvājumi ir noraidīti, netiek informēti par attiecīgā līguma noslēgšanu vismaz četrpadsmit dienas pirms līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas. Tā vēlreiz pauda savu viedokli, ka Kopienu tiesības neprasa lauzt abus līgumus, uz kuriem attiecas iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās Komisija/Vācija.
- 9 Komisija 2004. gada 1. aprīlī Vācijas Federatīvajai Republikai nosūtīja argumentētu atzinumu, uz kuru tā atbildēja 2004. gada 7. jūnijā.
- 10 Uzskatīdama, ka Vācijas Federatīvā Republika nav veikusi pasākumus, lai izpildītu iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās Komisija/Vācija, Komisija nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Par prasības priekšmetu

- 11 Tā kā Vācijas Federatīvā Republika savā iebildumu rakstā darīja zināmu, ka 2005. gada 28. februārī līgums, ko par notekūdeņu aizvākšanu noslēgusi Bokhornas pašvaldība, tiks izbeigts, Komisija atbildē paziņoja, ka tā attiecībā uz šo līgumu vairs neuztur spēkā savu prasību un prasījumu piespriet kavējuma naudu.

- 12 Tā kā Komisija ir daļēji atteikusies no savas prasības, tad prasība ir jāpārbauda tikai attiecībā uz Braunšveigas pilsētas līgumu par atkritumu apglabāšanu.

Par pieņemamību

- 13 Vācijas Federatīvā Republika, pirmkārt, norāda uz to, ka Komisijai nav intereses celt prasību, jo tā nav iesniegusi interpretācijas pieteikumu Reglamenta 102. panta izpratnē. Šī dalībvalsts uzskata, ka prāva par to, kādas sekas ir iepriekš minētajam spriedumam apvienotajās lietās Komisija/Vācija, varēja tikt izskatīta un bija jāizskata minētā sprieduma interpretācijas pieteikuma ietvaros un nevis kā prasība saskaņā ar EKL 228. pantu.

- 14 Šis arguments tomēr nav atbalstāms.

- 15 Procesā par valsts pienākumu neizpildi saskaņā ar EKL 226. pantu Tiesai ir tikai jākonstatē, ka ir pārkāpts Kopienų tiesību noteikums. No EKL 228. panta 1. punkta izriet, ka attiecīgajai dalībvalstij ir jāveic pasākumi, kas nepieciešami, lai izpildītu Tiesas spriedumu (šajā sakarā skat. 2004. gada 18. novembra spriedumu lietā C-126/03 Komisija/Vācija, Krājums, I-11197. lpp., 26. punkts). Tā kā jautājums par to, kādi pasākumi tad ir veicami, lai izpildītu spriedumu, ar ko konstatē pienākumu neizpildi saskaņā ar EKL 226. pantu, tādēļ nav šāda sprieduma priekšmets, šis jautājums nevar būt šī sprieduma interpretācijas pieteikuma priekšmets (šajā sakarā skat. arī 1988. gada 20. aprīļa rīkojumu apvienotajās lietās 146/85 INT un 431/85 INT *Maindiaux* u.c./*CES* u.c., *Recueil*, 2003. lpp., 6. punkts).
- 16 Turklāt iespējamās prasības saskaņā ar EKL 228. panta 2. punktu ietvaros tieši dalībvalstij, kurai ir jāuzņemas sekas, kas tai izriet no sprieduma, ar ko tika konstatēta pienākumu neizpilde, tās ir jāpamato, ja Komisija par tām izteikusi kritiku.
- 17 Otrkārt, savā atbildē uz repliku Vācijas Federatīvā Republika ar Nīderlandes Karalistes atbalstu lūdz Tiesu izbeigt tiesvedību saskaņā ar Reglamenta 92. panta 2. punktu, jo, tā kā kopš 2005. gada 10. jūlija ir lauzts Braunsveigas pilsētas noslēgtais līgums par atkritumu apglabāšanu, prasībai vairs neesot priekšmeta.
- 18 Komisija savos apsvērumos saistībā ar Francijas Republikas, Nīderlandes Karalistes un Somijas Republikas iestāšanās rakstiem atbild, ka tā joprojām ir ieinteresēta saņemt no Tiesas nolēmumu par to, vai, beidzoties argumentētajā atzinumā, kas izdots saskaņā ar EKL 228. pantu, paredzētajam termiņam, Vācijas Federatīvā Republika jau bija izpildījusi iepriekš minēto 2003. gada 10. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās Komisija/Vācija. Tomēr Komisija norāda, ka vairs nav vajadzības piespriest kavējuma naudas samaksu.

- 19 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru datums, kas jāņem vērā, novērtējot pienākumu neizpildi, pamatojoties uz EKL 228. pantu, ir saskaņā ar minēto normu izstrādātajā argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigas (2006. gada 18. jūlija spriedums lietā C-119/04 Komisija/Itālija, Krājums, I-6885. lpp., 27. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 20 Šajā lietā argumentētajā atzinumā, kurš, kā tas izriet arī no saņemšanas zīmoga, tika saņemts 2004. gada 1. aprīlī, tika noteikts divu mēnešu termiņš. Tādejādi datums, pēc kura jāvadās, lai novērtētu, vai notikusi valsts pienākumu neizpilde saskaņā ar EKL 228. pantu, ir 2004. gada 1. jūnijs. Šajā datumā Braunsveigas pilsētas noslēgtais līgums par atkritumu apglabāšanu vēl nebija izbeigts.
- 21 Turklāt prasība nav nepieņemama arī tādēļ — pretēji tam, uz ko tiesas sēdē norādīja Vācijas Federatīvā Republika —, ka Komisija vairs nelūdz piespriet kavējuma naudu.
- 22 Tā kā Tiesa ir kompetenta uzlikt naudas sodu, ko Komisija nav lūgusi (šajā sakarā skat. 2005. gada 12. jūlija spriedumu lietā C-304/02 Komisija/Francija, Krājums, I-6263. lpp., 90. punkts), tad prasība nav nepieņemama tikai tādēļ, ka Komisija noteiktā tiesvedības Tiesā stadijā izlemj, ka kavējuma naudu piespriet vairs nav nepieciešams.
- 23 Treškārt, attiecībā uz iebildi par nepieņemamību saskaņā ar Direktīvas 89/665 3. pantu, uz kuru ģenerālvokāte atsaukusies savu secinājumu 44. punktā, ir jāatgādina, ka minētajā normā paredzētā īpašā procedūra ir preventīvs pasākums, ar kuru nevar izdarīt atkāpi no Komisijas pilnvarām saskaņā ar EKL 226. un 228. pantu, ne tās aizstāt (šajā sakarā skat. 2005. gada 2. jūnija spriedumu lietā C-394/02 Komisija/Grieķija, Krājums, I-4713. lpp., 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

24 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasība ir pieņemama.

Par lietas būtību

25 Komisija uzskata, ka Vācijas Federatīvā Republika nav veikusi pietiekamus pasākumus iepriekš minētā 2003. gada 10. aprīļa sprieduma apvienotajās lietās Komisija/Vācija izpildei, jo šī dalībvalsts pirms argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigām nebija lauzusi Braunšveigas pilsētas noslēgto līgumu par atkritumu apglabāšanu.

26 Vācijas Federatīvā Republika atkārtoti Vācijas valdības 2003. gada 23. decembra paziņojumā pausto viedokli, ka šajā spriedumā minēto līgumu laušana netika prasīta, un uzskata, ka šajā paziņojumā minētās darbības ir pietiekami pasākumi minētā sprieduma izpildei.

27 Šajā sakarā ir jāatgādina, kā tas izriet no iepriekš minētā 2003. gada 10. aprīļa sprieduma apvienotajās lietās Komisija/Vācija 12. punkta, ka Braunšveigas pilsēta un *Braunschweigsche Kohlebergwerke* noslēdza līgumu, ar kuru pēdējai minētajai, sākot no 1999. gada jūnija/jūlija, uz 30 gadiem tika uzdots veikt atkritumu apglabāšanu, tos termiski apstrādājot.

28 Kā savu secinājumu 72. punktā norāda ģenerāladvokāte, pasākumi, uz kuriem Vācijas valdība atsaucās savā 2003. gada 23. decembra paziņojumā, paredzēja tikai jaunu līgumu noslēgšanu, kuri būtu līdzīgi tiem, kas bija minētajā spriedumā konstatētās pienākumu neizpildes pamatā. Savukārt ar šiem pasākumiem netika apturēts Braunšveigas pilsētas noslēgtā līguma spēks 2004. gada 1. jūnijā.

- 29 Tādēļ, tā kā minētais līgums 2004. gada 1. jūnijā vēl nebija izbeigts, pienākumu neizpilde šajā datumā turpinājās. Pakalpojumu sniegšanas brīvības pārkāpums, kas noticis Direktīvas 92/50 noteikumu neievērošanas dēļ, turpinās visu laiku, kamēr spēkā ir pretrunā ar šo brīvību noslēgtie līgumi (iepriekš minētais 2003. gada 10. aprīļa spriedums apvienotajās lietās Komisija/Vācija, 36. punkts). Turklāt minētajā datumā stāvoklis bija tāds, ka pienākumu neizpildei bija jāturpinās vēl desmitiem gadu, ņemot vērā noslēgtā līgumu ilgo termiņu.
- 30 Ņemot vērā visus šos apstākļus, tādā situācijā kā pamata lietā apskatītā nevar atzīt, ka Vācijas Federatīvā Republika attiecībā uz Braunšveigas pilsētas noslēgto līgumu 2004. gada 1. jūnijā būtu bijusi veikusi visus pasākumus iepriekš minētā 2003. gada 10. aprīļa sprieduma apvienotajās lietās Komisija/Vācija izpildei.
- 31 Vācijas Federatīvā Republika, kuru atbalsta Francijas Republika, Nīderlandes Karaliste un Somijas Republika, tomēr norāda, ka Direktīvas 89/665 2. panta 6. punkta otrā daļa, ar kuru dalībvalstīm tiek atļauts savos tiesību aktos paredzēt, ka pēc līguma noslēgšanas, kas notiek pēc lēmuma par tā slēgšanas tiesību piešķiršanu, prasības celšanas rezultāts var būt tikai zaudējumu atlīdzināšana, un tādējādi izslēgt jebkādu līguma laušanas iespēju, nepieļauj, ka no pienākumu neizpildes sakarā ar šādu līgumu konstatēšanu EKL 226. panta izpratnē izriet pienākums to lauzt. Šis dalībvalstis uzskata, ka tas ir pretrunā arī tiesiskās drošības principam un tiesiskās palāvības aizsardzības principam, *pacta sunt servanda* principam, pamattiesībām uz īpašumu, EKL 295. pantam, kā arī Tiesas judikatūrai par sprieduma seku ierobežošanu laikā.
- 32 Tomēr šādi argumenti nav pieņemami.

- 33 Pirmkārt, attiecībā uz Direktīvas 89/665 2. panta 6. punkta otro daļu Tiesa jau ir atzinusi, ka, lai arī ar minēto noteikumu dalībvalstīm tiek atļauts paturēt spēkā tādus līgumus, kas noslēgti pretrunā ar direktīvām par publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu, un tādējādi ar minēto noteikumu tiek aizsargāta līgumpartneru tiesiskā paļāvība, šī noteikuma sekas, nesašaurinot EK līguma, ar ko izveido iekšējo tirgu, noteikumu piemērošanas jomu, nevar būt tādas, ka līgumslēdzējas iestādes rīcība pēc šādu līgumu noslēgšanas attiecībā pret trešām personām būtu uzskatāma par saderīgu ar Kopienu tiesībām (iepriekš minētais 2003. gada 10. aprīļa spriedums apvienotajās lietās Komisija/Vācija, 39. punkts).
- 34 Taču, ja Direktīvas 89/665 2. panta 6. punkta otrā daļa neietekmē EKL 226. panta piemērošanu, tam nevajadzētu ietekmēt arī EKL 228. panta piemērošanu, riskējot tādā situācijā kā pamata prāvā aprakstītā sašaurināt Līguma, ar ko izveido iekšējo tirgu, noteikumu piemērošanas jomu.
- 35 Turklāt 2. panta 6. punkta otrā daļa Direktīvā 89/665, kuras mērķis ir visās dalībvalstīs nodrošināt efektīvus tiesiskās aizsardzības līdzekļus gadījumos, kad tiek pārkāptas Kopienu tiesības par publisko iepirkumu vai valsts tiesību normas, ar kurām šīs tiesības transponētas, lai nodrošinātu efektīvu publiskā iepirkuma slēgšanas tiesību piešķiršanas jomas direktīvu piemērošanu (2002. gada 12. decembra spriedums lietā C-470/99 *Universale-Bau* u.c., *Recueil*, I-11617. lpp., 71. punkts), attiecas — kā izriet no šī panta teksta — uz atlīdzību, ko persona, kas cietusi līgumslēdzējas iestādes izdarīta pārkāpuma dēļ, var no šīs iestādes saņemt. Tās specifikas dēļ nevar uzskatīt, ka šī norma regulē arī attiecības starp dalībvalsti un Kopienu, attiecības, par kurām ir runa EKL 226. un 228. pantā.
- 36 Otrkārt, attiecībā uz tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, *pacta sunt servanda* principu, kā arī īpašumtiesībām, pat pieņemot, ka līgumslēdzēja iestāde līguma laušanas gadījumā var neņemt vērā šos principus un šīs

līgumpartnera tiesības, dalībvalsts uz tām nevar atsaukties, lai nepildītu ar EKL 226. pantu pamatotu spriedumu par pienākumu neizpildi un tādējādi izvairītos no atbildības saskaņā ar Kopienas tiesībām (skat. pēc analogijas 2007. gada 17. aprīļa spriedumu lietā C-470/03 *AGM-COS.MET*, Krājums, I-2749. lpp., 72. punkts).

- 37 Treškārt, attiecībā uz EKL 295. pantu, saskaņā ar ko “[..] Līgums nekādi neietekmē valsts tiesību aktus, kas reglamentē īpašumtiesību sistēmu”, ir jāatgādina, ka minētā panta mērķis nav liegt attiecināt Līguma pamatnoteikumus uz dalībvalstu īpašumtiesību regulējumiem (2003. gada 13. maija spriedums lietā C-463/00 Komisija/Spānija, *Recueil*, I-4581. lpp., 67. punkts un tajā minētā judikatūra). Dalībvalstī pastāvošā īpašumtiesību režīma īpatnības tādējādi nevar attaisnot tāda pārkāpuma turpināšanu, ko veido pakalpojumu sniegšanas brīvības pārkāpums, neievērojot Direktīvas 95/50 noteikumus.
- 38 Visbeidzot jāatgādina, ka dalībvalsts, lai pamatotu Kopienas tiesībās paredzētu saistību neievērošanu, nevar aizbildināties ar iekšējās tiesību sistēmas normām, praksi vai situāciju (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Itālija, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 39 Ceturtkārt, attiecībā uz Tiesas judikatūru par sprieduma iedarbības laikā ierobežošanu pietiek konstatēt, ka tā katrā ziņā neļauj attaisnot sprieduma, ar kuru atzīta valsts pienākumu neizpilde, pamatojoties uz EKL 226. pantu, nepildīšanu.

- 40 Lai arī attiecībā uz Braunšveigas pilsētas noslēgto līgumu jākonstatē, ka Vācijas Federatīvā Republika 2004. gada 1. jūnijā nebija veikusi visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu iepriekš minēto 2003. gada 10. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās Komisija/Vācija, tad datumā, kad Tiesa pārbaudīja faktus, situācija bija mainījusies. No tā izriet, ka nav pamatota arī kavējuma naudas piespriešana, ko Komisija vairs nelūdz.
- 41 Tāpat arī izskatāmās lietas apstākļi ir tādi, ka nav jāpiespriež maksāt soda naudu.
- 42 Tādējādi ir jāatzīst, ka, Komisijas saskaņā ar EKL 228. pantu izdotajā argumentētajā atzinumā paredzētajā termiņā neveicot pasākumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu iepriekš minēto 2003. gada 10. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās Komisija/Vācija par Braunšveigas pilsētas noslēgtu līgumu par atkritumu apglabāšanu, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar minēto pantu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 43 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai spriedums ir nelabvēlīgs, tad jāpiespriež Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Saskaņā ar šī paša panta 4. punkta pirmo daļu Francijas Republika, Nīderlandes Karaliste un Somijas Republika, personas, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) **Eiropas Kopienu Komisijas saskaņā ar EKL 228. pantu izdotajā argumētētajā atzinumā paredzētajā termiņā neveicot pasākumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu 2003. gada 10. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C-20/01 un C-28/01 Komisija/Vācija par Braunšveigas (Vācija) pilsētas noslēgtu līgumu par atkritumu apglabāšanu, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar minēto pantu;**
- 2) **Vācijas Federatīvā Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus;**
- 3) **Francijas Republika, Nīderlandes Karaliste un Somijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

[Paraksti]